

Teza: niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych i niewłaściwy stosunek do organów samorządu.

1.

Obwiniony będąc pełnomocnikiem procesowym reprezentował pokrzywdzoną przed sądem i nie zaskarżył niekorzystnego dla swojej klientki rozstrzygnięcia o kosztach procesu, pomimo zapewnień, że to uczyni, czym popełnił delikt dyscyplinarny.

2.

Obwiniony, w ramach prowadzonego przed rzecznikiem postępowania dyscyplinarnego, wezwany do złożenia wyjaśnień nie złożył ich ani też nie usprawiedliwił tego zaniechania, czym popełni delikt dyscyplinarny. Oświadczenie obwinionego, że „bardzo choruje” nie jest wystarczającym usprawiedliwieniem.

Sygn. akt WO-122/19

ORZECZENIE

z dnia 11 grudnia 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący SWSD Magdalena Śniegula /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Tomasz Fox, SWSD Marek Hamerlik

Protokolant Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Alicji Kujawy

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2019 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego W. B.

obwinionego o czyny:

1.

z art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 i 3, art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

2.

z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 62 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 13 lutego 2019 r. sygn. akt: OSD-22/19

orzeka:

1.

uchyla pkt. III orzeczenia i umarza w tym zakresie postępowanie;

2.

w pozostałym zakresie utrzymuje orzeczenie w mocy;

3.

zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.250,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt 00/100 zł) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2019 r. sprawy z wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie radcy prawnego W. B. obwinionego o to, że:

1.

będąc pełnomocnikiem procesowym z wyboru H. P. w sprawie toczony przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt P 1454/14 nie złożył zażalenia od punktu 4 wyroku wydanego w dniu 24 lutego 2017 roku (odebranego w 11.0.2017 roku) ww. sprawie pomimo zapewnień, że złoży zażalenie ani nie przedstawił informacji o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w pierwszej instancji;

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 i 3, at. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

2.

w ramach prowadzonego przed Rzecznikiem Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu pod sygn.. akt R.D. 94/2018/3 niniejszego postępowania dyscyplinarnego ze skargi H. P. zam. w Otwocku radca prawny wezwany pismem z dnia 3 sierpnia 2018 (odebrany w dniu 9 sierpnia 2018 roku) do złożenia wyjaśnień nie złożył wyjaśnień ani też nie usprawiedliwił braku złożenia wyjaśnień;

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.) w zw. z art. 62, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu obecnie obowiązującym) czyli od 17 sierpnia 2018 roku do dnia 4 października 2018 roku w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

I.

uznał obwinionego radcę prawnego W. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że będąc pełnomocnikiem procesowym z wyboru H. P. w sprawie toczony przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn.. akt P 1454/14 nie złożył zażalenia od punktu 4 wyroku wydanego w dniu 24 lutego 2017 roku (odebranego w 11.0.2.017 roku) ww. sprawę pomimo zapewnień, że złoży zażalenie ani nie przedstawił informacji o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w pierwszej instancji;

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych ((tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 i 3, at. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 i ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył mu karę pieniężną w kwocie 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych 00/100) oraz karę dodatkową zakazu wykonywania patronatu na okres dwóch lat.

II.

uznał obwinionego radcę prawnego W. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w ramach prowadzonego przed Rzecznikiem Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu pod sygn. akt R.D. 94/2018/3 niniejszego postępowania dyscyplinarnego ze skargi H. P. zam. w Otwocku radca prawny wezwany pismem z dnia 3 sierpnia 2018 (odebrany w dniu 9 sierpnia 2018 roku) do złożenia wyjaśnień nie złożył wyjaśnień ani też nie usprawiedliwił braku złożenia wyjaśnień;

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) w zw. z art. 62, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego czyli od 17 sierpnia 2018 roku do dnia 4 października 2018 roku w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej, i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierza mu karę nagany.

III.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu karę łączną, tj. karę pieniężną w kwocie 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych 00/100) oraz karę dodatkową zakazu wykonywania patronatu na okres dwóch lat.

IV.

Na podstawie art. 70⁶ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) i na podstawie uchwały nr 86/IX/2015 KRRP z dnia 20 marca 2015 r., w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył radcę prawnego W. B. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądził od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu kwotę 2.500,00 zł (dwa tysiące pięćset złotych 00/100).

Od niniejszego orzeczenia odwołanie wnieśli : obwiniony radca prawny W. B. w całości oraz Minister Sprawiedliwości w zakresie pkt. III orzeczenia.

Obwiniony radca prawny W. B. we wniesionym odwołaniu (błędnie nazwane apelacją) sformułował następujące zarzuty:

- bezkrytyczne i dowolne dokonanie ustaleń faktycznych jedynie na podstawie skargi H. P. i wniosku o ukaranie;
- błędne zebranie materiału dowodowego;
- nierówne potraktowanie stron procesu oraz pominięcie wniosków dowodowych obwinionego;
- naruszenie prawa procesowego poprzez dowolne wydanie orzeczenia bez dowodów umożliwiających obronę obwinionemu jedynie na podstawie skargi H. P..

Obwiniony wniósł o zmianę orzeczenia i niewinienie ew. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania a także o nieobciążenie kosztami postępowania. Obwiniony wniósł także o przesłanie całych akt postępowania na 1 tydzień do Prokuratury Rejonowej w Nakle, celem zapoznania się z aktami.

Minister Sprawiedliwości, zaskarżając orzeczenie pkt. III w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu art. 65¹ ust. 2 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych i wymierzenie jako kary łącznej kary pieniężnej za przewinienia, za które wymierzono jednostkowe kary dyscyplinarne nagany i karę pieniężną oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt. III w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej.

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje ustalenia poczynione przez sąd I instancji za prawidłowe i przyjmuje je za własne.

Obwiniony będąc pełnomocnikiem procesowym reprezentował pokrzywdzoną H. P. w sprawie przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Żoliborza VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W dniu 24 lutego 2017 r. Sąd ogłosił wyrok. W punkcie 4-tym wyroku H. P., występując w sprawie w charakterze powódki, została zobowiązana do zapłaty na rzecz strony pozwanej kwoty 1800 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Obwiniony poinformował pokrzywdzoną H. P., iż punkt dotyczący kosztów procesu zostanie zaskarżony poprzez złożenie zażalenia.

Zażalenie nie zostało złożone, natomiast zasądzona kwota kosztów procesu została wyegzekwowana od pokrzywdzonej H. P. w drodze egzekucji komorniczej. Pokrzywdzona H. P. nie została poinformowana przez obwinionego o tym, że nie złożył on zażalenia na postanowienie dot. kosztów.

Obwiniony nie dopełnił elementarnego aktu staranności wprowadzając pokrzywdzoną w błąd, iż sporządzi zażalenie odnośnie zasądzonych kosztów procesu.

Bezspornym jest natomiast fakt, że obwiniony będąc pełnomocnikiem z wyboru nie złożył zażalenia od pkt. 4-go wyroku sądu z dnia 24 lutego 2017 r.

Obwiniony nie przedstawił swojej mandantce informacji o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia tego środka odwoławczego.

Zatem w sposób zawiniony obwiniony nienależycie wykonał czynności zawodowe wobec swojej mandantki, tym samym uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej.

Obwiniony wezwany pismem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 3 sierpnia 2018 r. do ustosunkowania się do zarzutów zawartych we Wniosku o ukaranie, z dnia 8 marca 2018 r. - nie złożył żadnych wyjaśnień, ani nie usprawiedliwił braku ich złożenia.

W piśmie z dnia 11 października 2018 r., obwiniony oświadczył jedynie, że „bardzo choruje”. Wniósł o to, aby Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego „zwrócił się - na dobry początek - do H. P. o wyjaśnienie ile zapłaciła obwinionemu za jego 2-letni udział w procesie. Gdy wyjaśni ile mi zapłaciła to wówczas odniosę się do zarzutów w/w i zarzutów Pana Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz złożę pozostałe wnioski dowodowe.”

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obwinionego bezkrytycznego i dowolnego dokonania ustaleń faktycznych (jedynie na podstawie skargi H. P. i wniosku o ukaranie) oraz błędnego zebrania materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne są prawidłowe i wystarczające do stwierdzenia winy. Ponadto należy zauważyć, że obwiniony przyznał się do popełnienia deliktu dyscyplinarnego (k 98), stwierdzając w piśmie z dnia 7 lutego 2019 r.: „Gdy zapadł wyrok - bardzo korzystny dla H. P. - zapowiedziałem, że jeśli teraz nie zapłaci mi całej stawki minimalnej, tj. 1800 zł, to nie kiwnę palcem, aby wyprostować błędnie zasądzone koszty zastępstwa procesowego.”

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obwinionego nierównego potraktowanie stron procesu oraz pominięcie wniosków dowodowych obwinionego. Jedyne wnioski dowodowe obwinionego dotyczyły przesłuchania w charakterze

świadka J. S. (k. 97) na okoliczność rozliczeń obwinionego z pokrzywdzoną H. P. za prowadzenie sprawy. Wniosek dowodowy został słusznie oddalony przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, gdyż dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia, czy obwiniony popełnił przewinienie dyscyplinarne, a ponadto wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania.

Należy dodać, że obwiniony w swoim odwołaniu w sposób wyjątkowo niemiły wypowiada się o Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP, sugerując, że „Zastępca RD oczekuje ode mnie chyba rabskiej (pisownia oryg.) postawy wobec siebie, która jest mi zupełnie obca? Charakterystyczna jest dla cywilizacji azjatyckich.”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za bezzasadny wniosek obwinionego o przesłanie całych akt postępowania na 1 tydzień do Prokuratury Rejonowej w Nakle, celem zapoznania się z aktami, gdyż nie ma podstaw prawnych do wysłania akt sprawy dyscyplinarnej w takim trybie.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje, że wymierzona obwinionemu kara pieniężna w kwocie 4000 zł oraz kara dodatkowa zakazu wykonywania patronatu na okres dwóch lat są adekwatne do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ustawy o radcach prawnych, w związku z art. 6, art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 i 3 oraz art. 48 KERP, polegającego na nie złożeniu zażalenia od punktu 4-go wyroku Sądu.

Wymierzona obwinionemu kara nagany jest adekwatna do czynu obwinionego polegającego na odmowie udzielenia wyjaśnień Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego tj. naruszeniu obowiązku współdziałania z organami samorządu radców prawnych, w sprawach wykonywania zawodu i przestrzegania Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Stosownie do art. 450 § 2 k.p.k. udział stron w rozprawie jest obowiązkowy tylko wtedy, gdy prezes sądu lub sąd uzna to za konieczne, co odnosi się do każdej strony postępowania, w tym także oskarżonego; jeżeli jednak postanowienia (lub zarządzenia) nie wydano, udział nie ma takiego charakteru. W takiej sytuacji obligatoryjny udział wynika tylko z § 1 i dotyczy, w postępowaniu dyscyplinarnym, obrońcy obwinionego, jeżeli został ustanowiony.

Rozprawy odwoławczej nie przeprowadza się jednak, jeżeli osoba uprawniona do udziału w niej nie stawiła się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona, oraz jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż niestawiennictwo wynikało z przeszkód żywiołowych lub innych wyjątkowych przyczyn, a także jeżeli osoba ta usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzenie czynności bez jej obecności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jednakże obwiniony nie usprawiedliwił należycie swojej obecności zgodnie z art. 117 § 2a k.p.k., a rozprawa była już raz odraczana.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał zarzut Ministra Sprawiedliwości obrazy przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu art. 65¹ ust. 2 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych i wymierzenie jako kary łącznej kary pieniężnej za przewinienia, za które wymierzono jednostkowe kary dyscyplinarne nagany i karę pieniężną oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt. III w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej - za całkowicie uzasadniony i dlatego uchylił pkt. III orzeczenia i umorzył postępowanie w tym zakresie.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.